

Изабо. Какъ Бургундъ! Какъвъ срамъ ще бъде за васъ, и за княжеската ви честь, да ся хваните ръка съ ръка съ убиеца на баща ви? Мислите ли на примирие съ Карла, който е вече на края на паданіе то си, и въ това врѣме искате да разорите сами труда си? Ето твоитѣ приятели, и твое то спасение лежи въ вѣрний съюзъ съ Англия. —

Бургундъ. Далече стои мисльть тѣ ми за примирие съ Карла, но прѣзрение то отъ страна на Англия къмъ мене, не мога да търпа!

Изабо. Приближете ся и го задоволете съ нѣкоя сладка дума, защото горчивъ е плачьтъ, що му изрази сърдце то, и неправедно то, както знаете, докарва нещастие то. — Елате, елате и ся прегърнете братски, нека са съедини този растрогъ помѣжду ви, прѣди да стане вѣчень. —

Талботъ. Що ви подбутва, Бургундъ! Едно благородно сърдце скоро ся признава за побѣдено отъ разума. Кралица та са изрази твърде мѣдро. — Нека то стискание на ръцѣтъ ни изцѣри раната, която отвори языкътъ ми, безъ да ща.

Бургундъ. Наистина госпожата ся изрази твърдѣ мѣдро, и мойтъ праведенъ гнѣвъ престава по нужность. —

Изабо. Твърдѣ добръ! — И тѣй запечатайте съ едно братско цѣлование новия съюзъ, а изговорено то нека го носи вятара! —

(Бургундъ и Талботъ ся прегръщатъ).

Лионелъ. *(и гледа),* Щастливъ миръ, подвърденъ отъ съдбата. —

Изабо. Слушайте, прѣдводители мои; загубата на едно сражение стана отъ додявание на щастие то ни, затова сега не трѣбва да отпадате отъ благородната храбрость. — Карлъ ся отчая отъ Небесната подпорка, и повика на помощъ сатанинско то искусство, но напраздно ся предаде той на пѣкала, и неговий Адъ не може го избави. — Неприятелската Армия ся прѣд-